

Forventninger var da heller ikke blevne uopfyldte. Saa snart Jægermesteren havde hørt Emanuels Navn, var hele hans Hoved bleven purpurrødt; og uden at give ham Haanden eller besvare hans — for Resten ogsaa temmelig flygtige — Hilsen fór han ind i Spisestuen til Fru Hassing, der var i Færd med at tilse Aftensbordets Dækning.

„Hvad skal det sige!“ raabte han her med sit tykke Mæle, hvis Styrke han paa Grund af Tunghørighed aldrig formaaede ret at beregne. „Er det ikke den gale Rabulist og Folkeforfører derovre fra Vejlby? Og med saadanne Folk holder I Omgang! Med den Slags Personer fører I mig sammen! Hvad er Meningen, Ludovica?“

„Hør Onkel!“ svarede Fru Hassing med en Bestemthed, der var hende ganske fremmed, og som derfor ogsaa gjorde et dybt Indtryk paa Onkel Joachim. „Du véd, at hverken Hassing eller jeg befatter os med Politik. Men Pastor Hansted er en overordentlig dannet og interessant Mand, af hvis Konversation man kan høste baade Fornøjelse og Belæring, uden at man derfor behøver at hylde hans Anskuelser. Jeg vil derfor bede dig om, Onkel Joachim, at du ikke paa nogen Maade fornærmer Pastor Hansted men husker paa, at han i Aften er vor Gæst.“